

Rybnik 2015-10-14

Sz. Pan Robert Dziwiński

Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego w Warszawie

Ul. Krucza 38/42 00-926 Warszawa

Dotyczy **przestępstwa popełnionego po raz kolejny** w Głównym Urzędzie Nadzoru Budowlanego w Warszawie, które polega na **celowym i świadomym poświadczeniu nieprawdy przez Pana Piotra Cętkowskiego oraz Z-ca Dyrektora Departamentu Orzecznictwa Administracji Architektoniczno-Budowlanej Pana Pawła Kulbickiego (koordynator Pan Kacperek) w sprawie zakończonej** decyzją Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Warszawie znak DOA/ORZ/7201/138/15 z dnia 25.09.2015 roku odmawiającą stwierdzenia nieważności decyzji Wojewody Śląskiego znak IFXTV.7840.3.8.2014 z dnia 16.01.2015 roku utrzymującą w mocy decyzję Prezydenta Miasta Tychy z dnia 02.10.2014 r., Nr 735/2014, znak: GWB.6740.3.77.2014.MK w przedmiocie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia P4 Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej sieci Play o numerze TYC0002F wraz z wewnętrzną linią zasilania elektrycznego, na parceli nr 5096/86 przy ul. Ziębiej w Tychach.

Na wstępie chciałbym Panu pogratulować kolejnych przegranych spraw kompromitujących organ (II OSK II OSK 329/15 wyrok z dnia 13.10.2015 roku, II OSK 398/14 wyrok z dnia 02.10.2015, II OSK 3027/13 wyrok z dnia 17.07.2015 roku, II OSK 2002/13 z dnia 24.04.2015, II OSK 2328/13 z dnia 12.06.2015, VII SA/Wa 529/15 z dnia 07.08.2015, VII SA/Wa 432/15 wyrok z dnia 29.05.2015 roku, VII SA/Wa 1412/14 wyrok z dnia 23.01.2015 roku).

Powyżej zacytowane wyroki niestety po raz kolejny udowadniają żenującym poziom merytoryczny w organie gdzie rzekomy koordynator Pan Kacperek wraz z innymi nie potrafią dokonać prostych ustaleń merytorycznych nawet w sprawie dotyczącej ustalenia obszaru oddziaływania obiektu. Ponadto znowu skarb państwa czyli my podatnicy musimy płacić za głupotę urzędników nie potrafiących nawet logicznie interpretować przepisów.

Niestety w sprawie, która jest ponownie rozpatrywana w organie zapadła decyzja podjęta w Pana imieniu, o której mowa na wstępie gdzie doszło do działania w celu popełnienia zbrodni, czyli narażenia zdrowia, życia oraz mienia (wstawiono na stronę www.prawodozycia.pl) tylko dlatego, że sprawę **rozpatrywali intelektualnie ograniczeni urzędnicy którzy nie znają podstaw fizyki i z powodu działania w stanie zniesionej poczytalności nie**

odpowiadają za popełnienie przestępstwa z art. 271 § 1 kodeksu karnego oraz 231 § 1 kodeksu karnego.

W tym miejscu należy przywołać stanowisko NSA II OSK 3090/13 zawarte w wyroku z dnia 23.07.2015 roku, gdzie podkreślono, że cytuje;

*Rozpatrując powyższy spór, stwierdzić trzeba, iż zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 9 Prawa budowlanego: "Obiekt budowlany wraz ze związanymi z nim urządzeniami budowlanymi należy, biorąc pod uwagę przewidywany okres użytkowania, projektować i budować w sposób określony w przepisach, w tym techniczno – budowlanych, oraz zgodnie z zasadami wiedzy technicznej, zapewniając poszanowanie, występujących w obszarze oddziaływania obiektu, uzasadnionych interesów osób trzecich, w tym zapewnienie dostępu do drogi publicznej". Poszanowanie interesów osób trzecich polega **na umożliwieniu osobom trzecim skorzystania z prawa zabudowy w takim samym zakresie, w jakim przysługuje ono inwestorowi.** W tym zakresie należy dokonać wyważenia interesów właścicieli działek sąsiednich i uwzględnić istniejącą zabudowę oraz możliwość zabudowy w przyszłości (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 14 września 2006 r. sygn. akt II OSK 1090/05 oraz z dnia 26 czerwca 2012 r. sygn. akt II OSK 1613/11 – orzeczenia dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem: orzeczenia.nsa.gov.pl (cbois); A. Gliniecki (red.). Prawo budowlane. Komentarz. Wydanie 2. Warszawa 2014, str. 118). Nie chodzi przy tym o jakiegokolwiek utrudnienia, jakie może przynieść planowane przedsięwzięcie, ale o takie, które wiążą się z naruszeniem konkretnych przepisów szeroko rozumianego prawa budowlanego, prawa cywilnego, w głównej mierze tzw. prawa sąsiedzkiego, jak też uregulowań prawa konstytucyjnego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 marca 2014 r. sygn. akt II OSK 2474/12 – cbois).*

*Z tych też przyczyn przedmiotem oceny organów był z jednej strony charakter planowanej inwestycji oraz obszar jej oddziaływania, a z drugiej dopuszczalny zakres zagospodarowania nieruchomości sąsiedniej. Słusznie Sąd pierwszej instancji, dzieląc stanowisko organu odwoławczego, wskazywał na uprawnienia właścicieli działek sąsiadujących z zainwestowaną działką oraz na możliwość wpływu na te działki projektowanej zabudowy w świetle regulacji art. 140, art. 143 i art. 144 K.c. Nie budziła przy tym zastrzeżeń strony skarżącej teza organów i Sądu pierwszej instancji, iż inwestor może realizować inwestycję, której pole elektromagnetyczne oddziałujące na nieruchomości sąsiednie przekracza dopuszczalne poziomy występuje w miejscu niedostępnym dla ludzi. Kwestia jednak istnienia miejsc dostępnych dla ludności jest nierozzerwalnie związana z możliwością korzystania z prawa własności przez właścicieli nieruchomości będących w obszarze oddziaływania planowanej **stacji bazowej** i z tego względu konieczną jest ocena, czy inwestycja nie spowoduje ograniczenia praw do sąsiednich nieruchomości*

bądź naruszenia istoty prawa własności, w tym przypadku poprzez możliwość promieniowania w miejscach dostępnych dla ludzi (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 sierpnia 2014 r. sygn. akt II OSK 419/13 – bois). Spór w okolicznościach niniejszej sprawy sprowadzał się natomiast do ustalenia, czy taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie, czy też nie.

Jak wynika z powyższego ograniczenie prawa własności jest niedopuszczalne tym bardziej, że w niniejszej sprawie w decyzji na stronie 7 gdzie podkreślono, że cytuje;

Ponadto zgodnie z unormowaniami zawartymi w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz. U. z 2003 r. Nr 192, poz. 1883), załącznik Nr 1 (tabela nr 2) w przypadkach częstotliwości pola elektromagnetycznego mieszczącej się w przedziale od 300 MHz do 300 GHz gęstość pola w miejscu dostępnym dla ludności jest dopuszczalna na poziomie nieprzekraczającym 0,1 W/m².

Z powyższych trzech „Kwalifikacji przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r. dla poszczególnych pasm wynika, że pola o poziomach gęstości mocy większych od 0,1 W/m² dla anten sektorowych występują w maksymalnym zasięgu 55,2 m, 56,5 m oraz 59,2 m i na wysokości powyżej 27 m nad poziomem terenu.

Powyższe stwierdzenie mógłbym uznać za naukowe odkrycie XXI wieku dokonane przez osoby o genialnym umyśle o niespotkanym IQ gdyby nie fakt, że **fizycznie jest to niemożliwe** albowiem EIRP anten wynosi odpowiednio 4396,33-3829,04 oraz 4009,5 co daje nam 12234,87 W.

Kumulacja PEM to efekt nakładania się przestrzennego fali elektromagnetycznej pochodzącej z różnych źródeł promieniowania tej fali. Typowym przykładem wystąpienia tego efektu jest nakładanie się fal elektromagnetycznych pochodzących od 2 czy więcej anten sektorowych, które promieniują w tym samym lub zbliżonym kierunku (azymucie). Efekt kumulacji jest tym większy, im bliżej znajdują się osie głównych wiązek promieniowania obydwu anten (zazwyczaj są równoległe) oraz w przypadku tych samych lub zbliżonych kątów pochylenia wiązek. Efektem fizycznym kumulacji jest przestrzenny wzrost gęstości mocy PEM, która stanowi sumę gęstości mocy powodowanej oddzielnie przez poszczególne źródła dla określonego punktu w przestrzeni. W przypadku natężenia pola elektrycznego wypadkowa wartość tego parametru jest obliczana jako **pierwiastek z sumy kwadratów natężeń pól magnetycznych pochodzących od poszczególnych anten**. Efekt kumulacji jest zależny od wielkości mocy promieniowania EIRP oraz od kształtu charakterystyk promieniowania anten. Analogicznie zachodzi kumulacja PEM od promieniujących anten sektorowych i radiolinii. Efekt

kumulacji jest największy w strefie przestrzeni, w której wiązka anteny radiolinii (zazwyczaj o małym kącie promieniowania (typowo 0,8 do 3 stopni katowych) przechodzi przez strefę objętą wiązką anteny sektorowej (typowo 7 do 15 stopni w płaszczyźnie pionowej oraz 65 do 120 stopni w płaszczyźnie poziomej).

Przedkładając to na języki uproszczony Panowie uznali, że 3 żarówki umiejscowione obok siebie na suficie o mocach wskazanych w decyzji dają nam oświetlenie odpowiadające ich pojedynczej mocy, **czyli niezależnie ile ich świeci w danym momencie to naświetlenie pokoju zawsze jest takie same.**

W świetle powyższego stanowisko organu a tym samym wszystkich urzędników jest tożsame z popełnieniem przestępstwa (poświadczenia nieprawdy-powód ograniczenie intelektualne) albowiem zasięg pola elektromagnetycznego o wartościach ponadnormatywnych bez uwzględnienia błędu metody obliczeniowej oraz zjawiska odbić wynosi (obliczamy następująco suma $4396,33+3829,04+4009,5=12234,87 \times 0,1=1223,487/0,1256=9741,138$ wstawione do pierwiastka) wynosi 98,6 czyli minimum 40 metrów więcej niż to określono w sfałszowanej dokumentacji. Ponadto autorzy sfałszowanej dokumentacji Pan Bojko i Frydel sami negują swoje stanowisko w innych sprawach, lecz nie podlegają oni odpowiedzialności karnej z uwagi na prawdopodobne działanie w stanie zniesionej poczytalności.

W świetle powyższego z uwagi na publiczny charakter niniejszego pisma powinien Pan wraz z swoimi podległymi urzędnikami podjąć działania w celu ochrony ich honoru i godności, jeżeli są oni w stanie udowodnić, **że mogą rozdzielić EIRP anten na tym samym sektorze, co oczywiście jest niemożliwe.**

W tym miejscu Szanowni rodacy a szczególnie mieszkańcy Tych zawracam się do was, aby pokazać wam, do czego są zdolni pracownicy GUNB działający z upoważnienia Pana Dziwińskiego, którzy nawet za cenę totalnej kompromitacji poświadczają nieprawdę działając w stanie zniesionej poczytalności. Osoby wymienione w piśmie **nie mają żadnej wiedzy technicznej** i z tego powodu wydaje im się, że są genialni i dokonali przełomowego odkrycia. Ponadto są to ludzie wielce zdemoralizowani i nie cofną się przed narażeniem zdrowia, życia oraz mienia tylko, dlatego że są inteligentni ograniczeni.

Na zakończenie informuje Pana, że mając na uwadze sprawę, którą organ przegrał (II OSK II OSK 329/15 wyrok z dnia 13.10.2015 roku) obowiązkiem organu jest stwierdzenie nieważności decyzji celem ustalenia w postępowaniu zwykłym, na jakiej faktycznie wysokości wystąpi pole elektromagnetyczne o wartościach ponadnormatywnych z uwzględnieniem superpozycji, błędu metody obliczeniowej oraz zjawiska odbić z uwzględnieniem maksymalnych

tyłów. Oczywiście to wymaga uczciwości i podstawowej wiedzy z zakresu fizyki tym bardziej, że sprawę ponownie rozpatruje osoba niepotrafiąca logicznie myśleć a na dodatek nie znając podstaw fizyki.

W załączeniu decyzja, o której mowa na wstępie.

PREZES ZARZĄDU

Zobol
Zbigniew Gelzo

Warszawa, dnia 25 września 2015 r.

**GŁÓWNY INSPEKTOR
NADZORU BUDOWLANEGO**

DOA/ORZ/7201/138/15
PCE

DECYZJA

Na podstawie art. 156 § 1 w związku z art. 157 § 1 oraz art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 267, ze zm.) po rozpatrzeniu wniosku Pani Emilii Jędrzejek, reprezentowanej przez Pana Zbigniewa Gelzoka, o stwierdzenie nieważności decyzji Wojewody Śląskiego dnia 16 stycznia 2015 r., znak: IFXIV.7840.3.8.2014, utrzymującej w mocy decyzję Prezydenta Miasta Tychy z dnia 2 października 2014 r., Nr 735/2014, znak: GWB.6740.3.77.2014.MK, zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą P4 Sp. z o.o. pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej sieci Play o nr TYC0002F wraz z wewnętrzną linią zasilania elektrycznego, na działce nr ewid. 5096/86 przy ul. Ziębiej w Tychach,

odmawiam stwierdzenia nieważności ww. decyzji Wojewody Śląskiego dnia 16 stycznia 2015 r., znak: IFXIV.7840.3.8.2014.

UZASADNIENIE

Wojewoda Śląski decyzją z dnia 16 stycznia 2015 r., znak: IFXIV.7840.3.8.2014, utrzymał w mocy decyzję Prezydenta Miasta Tychy z dnia 2 października 2014 r., Nr 735/2014, znak: GWB.6740.3.77.2014.MK, zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą P4 Sp. z o.o. pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej sieci Play o nr TYC0002F wraz z wewnętrzną linią zasilania elektrycznego, na działce nr ewid. 5096/86 przy ul. Ziębiej w Tychach.

Pani Emilia Jędrzejek, reprezentowana przez Pana Zbigniewa Gelzoka, wystąpiła do Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego o stwierdzenie nieważności ww. decyzji Wojewody Śląskiego dnia 16 stycznia 2015 r., znak: IFXIV.7840.3.8.2014.

Wobec powyższego pismem z dnia 27 kwietnia 2015 r., znak: DOA/ORZ/7201/138/15, Główny Urząd Nadzoru Budowlanego zawiadomił o wszczęciu, na wniosek Pani Emilii Jędrzejek, postępowania administracyjnego w sprawie stwierdzenia nieważności ww. decyzji Wojewody Śląskiego dnia 16 stycznia 2015 r., znak: IFXIV.7840.3.8.2014.

Po przeanalizowaniu akt sprawy oraz złożonego wniosku, Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego zajął następujące stanowisko.

Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności rozstrzygnięcia stanowi wyjątek od przyjętej przez ustawodawcę w art. 16 § 1 k.p.a. zasady trwałości ostatecznych decyzji administracyjnych. Stwierdzenie nieważności decyzji, będące jednym z trybów godzących

w zasadę trwałości decyzji administracyjnej, jest instytucją szczególną, stąd też zaistnienie przesłanki powodującej stwierdzenie nieważności decyzji musi być oczywiste. Do stwierdzenia nieważności decyzji może dojść wyłącznie w przypadku stwierdzenia istnienia którejkolwiek z przesłanek zawartych w art. 156 § 1 k.p.a. Postępowanie nieważnościowe jest postępowaniem administracyjnym ograniczonym do oceny legalności decyzji w aspekcie stanu prawnego i faktycznego istniejącego w dacie jej wydania. Organ nie orzeka zatem co do istoty sprawy rozstrzygniętej w badanej decyzji, lecz jako organ kasacyjny w oparciu o zebrany materiał dowodowy. Postępowanie administracyjne w sprawie stwierdzenia nieważności rozstrzygnięcia ma bowiem na celu wyjaśnienie jej kwalifikowanej niezgodności z prawem, a nie ponowne rozpoznawanie zakończonej sprawy. W konsekwencji, zakres prowadzonego w ramach trybu nadzorczego postępowania dowodowego nie odpowiada temu, prowadzonemu w trybie zwykłym.

Uwzględniając więc opisaną powyżej specyfikę postępowania nieważnościowego, wnioski m. in. o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej, dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków, określenie faktycznej mocy EIRP dla danego sektora, nie mogły zostać uwzględnione.

Jak wynika z projektu budowlanego, przedmiotowa inwestycja obejmuje budowę: żelbetowej płyty fundamentowej, wieży kratowej o wysokości 37,45 m, na której zaprojektowano dziewięć anten sektorowych oraz pięć anten radioliniowych, oraz urządzeń sterujących APM wewnątrz wieży, zamontowanych na stalowych rusztach, przyłącza energetycznego, ogrodzenia, na działce o numerze ewid. 5096/86, położonej przy ul. Ziębiej w Tychach.

Zgodnie z dyspozycją art. 32 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1409, ze zm. – według stanu na dzień wydania kontrolowanej decyzji), pozwolenie na budowę może być wydane wyłącznie temu, kto złożył oświadczenie, pod rygorem odpowiedzialności karnej, o posiadaniu prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. Natomiast stosownie do art. 33 ust. 2 pkt 2 Prawa budowlanego, do wniosku o pozwolenie na budowę należy dołączyć oświadczenie o posiadaniu prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane.

Inwestor – P4 Sp. z o.o. - wraz z wnioskiem z dnia 26 kwietnia 2013 r. o wydanie pozwolenia na budowę złożył oświadczenie o posiadaniu prawa do dysponowania nieruchomością inwestycyjną (ww. działką nr ewid. 5096/86) na cele budowlane.

Tym samym w analizowanym przypadku nie naruszono rażąco wymagań ustanowionych ww. przepisami art. 32 ust. 4 pkt 2 oraz art. 33 ust. 2 pkt 2 Prawa budowlanego.

Stosownie do treści art. 35 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego, przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę lub odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego właściwy organ sprawdza zgodność projektu budowlanego z ustaleniami miejscowego planu, a także wymaganiami ochrony środowiska, w szczególności określonymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Z akt sprawy wynika, że dla powyższej działki nr ewid. 5096/86 obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego – uchwała Rady Miasta Tychy z dnia 20 grudnia 2001 r., Nr 0150/773/2001, w sprawie zmiany miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego miasta Tychy dla terenu zawartego pomiędzy ulicą: Mikołowską, droga polną o kierunku północ-południe, torami kolejowymi relacji Katowice - Bielsko-Biała a linią lasu (Dz. Urz. Woj. Śląskiego z 2002 r., Nr 3, poz. 138, ze zm.).

Analiza ww. uchwały Rady Miasta Tychy z dnia 20 grudnia 2001 r., Nr 0150/773/2001, wskazuje, że nieruchomości inwestycyjna (działka nr ewid. 5096/86) została zaliczona do obszaru oznaczonego symbolem U – tereny aktywności gospodarczej i usług o charakterze centrotwórczym.

Powyższy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w § 37 pkt 2 dopuszcza lokalizację obiektów budowlanych i urządzeń związanych z rozbudową i eksploatacją systemu telekomunikacji, do jakich zalicza się sporna inwestycja.

Tym samym sporna stacja bazowa telefonii komórkowej nie narusza rażąco ustaleń ww. uchwały Rady Miasta Tychy z dnia 20 grudnia 2001 r., Nr 0150/773/2001.

Ponadto projektowana inwestycja nie narusza rażąco warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, o których mowa w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r. Nr 75, poz. 690, ze zm. – wg stanu prawnego na dzień wydania kontrolowanej decyzji).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego, pozwolenie na budowę może być wydane po uprzednim przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko albo oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000, jeżeli jest ona wymagana przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Stosownie natomiast do art. 71 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r., o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1235 ze zm. – według stanu na dzień wydania kontrolowanej decyzji), uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych: przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko i przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Zgodnie natomiast z § 2 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2010 r. Nr 213, poz. 1397, ze zm. – według stanu na dzień wydania kontrolowanej decyzji), przedsięwzięciami mogącymi zawsze znacząco oddziaływać na środowisko są instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi:

- a) nie mniej niż 2.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) nie mniej niż 5.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) nie mniej niż 10.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) nie mniej niż 20.000 W.

Natomiast w myśl § 3 ust. 1 pkt 8 ww. rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 r., przedsięwzięciami mogącymi potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko są instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 7, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż:

- a) 15 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 5 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) 100 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 20 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) 500 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 40 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) 1.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 70 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- e) 2.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m i nie mniejszej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- f) 5.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m i nie mniejszej niż 150 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- g) 10.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 300 m i nie mniejszej niż 200 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny.

Sporna inwestycja polega na zainstalowaniu na projektowanej wieży: dziewięciu anten sektorowych oraz pięciu anten radioliniowych. Jak wynika z literalnego brzmienia zacytowanych wyżej przepisów (§ 2 ust. 1 pkt 7 oraz § 3 ust. 1 pkt 8 ww. rozporządzenia), instalacje radioliniowe zostały wyłączone spod zakresu ich zastosowania. Wobec powyższego w niniejszej sprawie ocenie podlegają jedynie anteny sektorowe pracujące w pasmach GSM900/UMTS2100/DCS1800LTE.

Z dokumentacji projektowej spornej inwestycji wynika, że izotropowe moce promieniowania dla planowanych anten wynoszą 4396,33 W, 3829,04 W oraz 4009,5 W (Projekt budowlany – Opis techniczny – str. 23). Tym samym, biorąc pod uwagę wartości

mocy promieniowania, w niniejszej sprawie ma zastosowanie § 3 ust. 1 pkt 8 ppkt e ww. rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 r.

W aktach sprawy organu stopnia podstawowego znajdują się: trzy „Kwalifikacje przedsięwzięcia” z marca 2013 r. oraz trzy „Kwalifikacje przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r., dla planowanych dziewięciu anten sektorowych (trzech anten na każde z trzech pasm).

W tym miejscu należy wyjaśnić, że powyższe „Kwalifikacje przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r. zostały sporządzone w związku z dokonaniem przez Inwestora zmian w planowanym ustawieniu anten polegających na zmniejszeniu ich maksymalnego nachylenia – z tilt 10° na odpowiednio tilt 6°, 7° i 8° dla poszczególnych anten sektorowych.

Odnosząc się argumentacji Wnioskodawczyni, że przez sformułowanie „pojedyncza antena” należy rozumieć „system antenowy pracujący na określonym kierunku promieniowania, tj. określonym sektorze, w związku z czym należy sumować EIRP dla trzech anten na dany sektor”, wskazać należy, że jednym z warunków „rażącego naruszenia prawa” jest oczywistość tego naruszenia. Nie można mówić o oczywistości naruszenia normy prawnej w przypadku rozbieżności interpretacyjnych przepisów. Nawet zatem uznanie, że inna interpretacja zostanie uznana za lepszą, słusniejszą albo bardziej racjonalną, nie może być ocenione jako „rażące naruszenie prawa”. Powyższe jest o tyle istotne, że w § 3 ust. 1 pkt 8 ww. rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 r., literalnie mowa jest o pojedynczej antenie, a nie systemie anten skierowanych w jednym kierunku (sektorze).

Z analizy „Kwalifikacji przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r. dla pasma GSM 900 wynika, że przy ukierunkowaniu anten sektorowych: G1 na azymut 10°, G2 na azymut 130°, oraz G3 na azymut 260° i ich maksymalnym pochyleniu – odpowiednio tilt 8° (antena G1), tilt 6° (anteny G2 i G3), oś główna wiązki promieniowania w odległości 150 m od powyższych anten będzie przechodzić na wysokości odpowiednio: 18,5 m (antena G1), 17,0 m (antena G2) oraz 18,7 m (antena G3) nad poziomem terenu (str. 106, 108, 110 i 118).

Ponadto z analizy „Kwalifikacji przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r. dla pasma UMTS2100 wynika, że przy ukierunkowaniu anten sektorowych: U21 na azymut 10°, U22 na azymut 130°, oraz U23 na azymut 260° i ich maksymalnym pochyleniu – odpowiednio tilt 8° (antena U21), tilt 7° (antena U22), tilt 6° (antena U23), oś główna wiązki promieniowania w odległości 150 m od powyższych anten będzie przechodzić na wysokości odpowiednio: 19,1 m (antena U21), 14,9 m (antena U22) oraz 19,3 m (antena U23) nad poziomem terenu (str. 87, 89, 91, 100).

Natomiast z analizy „Kwalifikacji przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r. dla pasma DCS1800LTE wynika, że przy ukierunkowaniu anten sektorowych: D1/L1 na azymut 10°, D2/L2 na azymut 130°, oraz D3/L3 na azymut 260° i ich maksymalnym pochyleniu – odpowiednio tilt 8° (antena D1/L1), tilt 7° (antena D2/L2), tilt 6° (antena D3/L3), oś główna wiązki promieniowania w odległości 150 m od powyższych anten będzie przechodzić na wysokości odpowiednio: 19,1 m (antena D1/L1), 14,9 m (antena D2/L2) oraz 19,3 m (antena D3/L3) nad poziomem terenu (str. 68, 70, 72, 80).

W tym miejscu należy wyjaśnić pojęcie „miejsca dostępne dla ludności”. Zgodnie z orzecznictwem sądowo-administracyjnym przez „miejsca dostępne dla ludności” należy rozumieć nie tylko miejsca, w których wzniesiono już legalnie budynki z przeznaczeniem na

pobyt ludzi, ale również miejsca, w których te budynki mogą być wznoszone zgodnie z wymogami obowiązujących przepisów (por. wyrok NSA z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt II OSK 104/13, wyrok NSA z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt II OSK 1193/12, wyrok NSA z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt II OSK 1421/12, wyrok NSA z dnia 25 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1485/10, wyrok NSA z dnia 31 maja 2010 r., sygn. akt II OSK 719/09). Innymi słowy, „miejsca dostępne dla ludności”, to miejsca na których może choćby potencjalnie powstać zabudowa zgodnie z przepisami obowiązującego prawa, w tym ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Ponadto należy zauważyć, że jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt IV SA/Wa 1683/08, „Przestrzeni dostępnej dla ludności nie można utożsamiać z przestrzenią, w której człowiek może teoretycznie się znaleźć. Przyjmując tego rodzaju założenie należałoby uznać, że teoretycznie człowiek może znaleźć się wszędzie, chociażby przez krótką chwilę, jeśli dysponuje niezbędnymi do tego środkami technicznymi. Przez przestrzeń dostępną dla ludności należy rozumieć przestrzeń, w której z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego ludzie mogą stale przebywać”.

Uwzględniając powyższe należy wskazać, że zgodnie z § 22 ust. 1 ww. uchwały Rady Miasta Tychy z dnia 20 grudnia 2001 r., Nr 0150/773/2001, dla całego terenu objętego ww. planem ustala się wysokość budynków:

- 1) mieszkaniowych - do dwóch kondygnacji naziemnych wraz z użytkowym poddaszem, małe domy mieszkalne - do trzech kondygnacji naziemnych wraz z użytkowym poddaszem.
- 2) gospodarczych i garaży - jedna kondygnacja;
- 3) usługowych i produkcyjnych-co najwyżej 10,0 m.

Dodatkowo, stosownie do § 22 ust. 2 powyższego planu ustalenia zawarte w ust.1 pkt 3 nie dotyczą usług o charakterze publicznym i sakralnym.

Mając na uwadze powyższą charakterystykę emisji pól elektromagnetycznych, jak również przywołane wyżej zapisy planu zagospodarowania przestrzennego, stwierdzić należy, że z materiału dowodowego, jakim dysponował organ stopnia podstawowego, wynika, że w odległości do 150 m dla anten pracujących w pasmach GSM900/UMTS2100/DCS1800LTE, wzdłuż osi głównych wiązek ich promieniowania nie znajdują się miejsca dostępne dla ludności. Najniższa wysokość osi głównej wiązki promieniowania w odległości 150 m od anteny sektorowej wynosi bowiem 14,9 m (antena U22, azymut 130°, tilt 7° oraz antena D2/L2, azymut 130°, tilt 7°), a dopuszczalna wysokość dla budynków mieszkalnych to dwie kondygnacje naziemne wraz z użytkowym poddaszem i do trzech kondygnacji naziemnych wraz z użytkowym poddaszem dla małych domów mieszkalnych. Przy takich ograniczeniach wysokościowych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego każda kondygnacja „małego domu mieszkalnego” musiałaby mieć minimum 5 metrów, żeby budynek znajdował się na wysokości osi głównej wiązki promieniowania dla anteny sektorowej D2/L2, azymut 130°, tilt 7° oraz anteny sektorowej U22, azymut 130°, tilt 7°.

Tym samym z materiału dowodowego, jakim dysponował organ stopnia podstawowego wynika, że sporna inwestycja – w dacie wydania ww. decyzji Prezydenta Miasta Tychy z dnia 2 października 2014 r., Nr 735/2014, znak: GWB.6740.3.77.2014.MK – nie wymagała uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, nie należała bowiem do kategorii przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.

Ponadto zgodnie z unormowaniami zawartymi w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz. U. z 2003 r. Nr 192, poz. 1883), załącznik Nr 1 (tabela nr 2) w przypadkach częstotliwości pola elektromagnetycznego mieszczącej się w przedziale od 300 MHz do 300 GHz gęstość pola w miejscu dostępnym dla ludności jest dopuszczalna na poziomie nieprzekraczającym $0,1 \text{ W/m}^2$.

Z powyższych trzech „Kwalifikacji przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r. dla poszczególnych pasm wynika, że pola o poziomach gęstości mocy większych od $0,1 \text{ W/m}^2$ dla anten sektorowych występują w maksymalnym zasięgu 55,2 m, 56,5 m oraz 59,2 m i na wysokości powyżej 27 m nad poziomem terenu.

Analiza powyższej decyzji Wojewody Śląskiego dnia 16 stycznia 2015 r., znak: IFXIV.7840.3.8.2014, prowadzi do stwierdzenia, że nie jest ona obarczona żadną z wad wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a., tj. decyzja nie została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości, bez podstawy prawnej lub z rażącem naruszeniem przepisów obowiązujących w dniu jej wydania, w tym przepisów ustawy Prawo budowlane oraz aktów wykonawczych. Ponadto decyzja nie dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną; nie została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie; nie była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność nie miała charakteru trwałego, w razie jej wykonania nie wywołałaby czynu zagrożonego karą oraz nie zawiera wady powodującej jej nieważność z mocy prawa.

Stąd też należało odmówić stwierdzenia nieważności ww. decyzji Wojewody Śląskiego dnia 16 stycznia 2015 r., znak: IFXIV.7840.3.8.2014.

Ustosunkowując się natomiast do zarzutu dotyczącego nieuwzględnienia kumulacji pól elektromagnetycznych należy zauważyć, że z obowiązujących przepisów prawa jak choćby rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r., w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2010 r. Nr 213, poz. 1397), nie wynika, aby ocena oddziaływania inwestycji polegającej na budowie urządzeń emitujących pole elektromagnetyczne wymagała badania wszystkich potencjalnych innych źródeł promieniowania elektromagnetycznego (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 3 grudnia 2010 r., sygn. akt VII SA/Wa 1209/10). Jednocześnie należy podkreślić, że zarzuty Wnioskodawczyni odnośnie ww. kwestii mają charakter ogólnikowy i gołosłowny (nie są poparte żadnymi dowodami). Z uwagi na powyższe brak jest możliwości odniesienia się do nich w sposób szczegółowy (zob. wyrok NSA z dnia 14 października 2010 r., sygn. akt II OSK 1572/09).

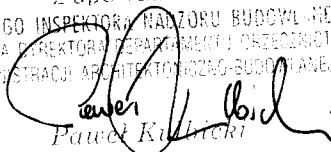
Należy także podkreślić, odnosząc się do argumentacji Wnioskodawczyni, że postępowanie nieważnościowe jest ograniczone wyłącznie do oceny legalności decyzji

w aspekcie stanu prawnego i faktycznego istniejącego w dacie jej wydania. Organ nadzorczy nie jest więc uprawniony do oceny kontrolowanego rozstrzygnięcia w oparciu o dokumentację lub informacje powstałe po tej dacie, którym to materiałem nie dysponował organ wydający kontrolowane rozstrzygnięcie. Tym samym dowody powstałe po wydaniu kontrolowanej decyzji mogą stanowić ewentualną podstawą wznowienia postępowania, na podstawie przepisu art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. (W sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznawia się postępowanie, jeżeli wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nie znane organowi, który wydał decyzję). W żadnym jednak wypadku nie mogą skutkować stwierdzeniem nieważności decyzji administracyjnej na podstawie unormowania art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Zgodnie z niekwestionowanym poglądem judykatury, niedopuszczalne jest przyjęcie, że którakolwiek z podstaw wznowienia postępowania mogłaby stanowić zarazem jedną z przesłanek stwierdzenia nieważności decyzji (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 5 maja 2005 r., sygn. akt VII SA/Wa 826/04).

Odnosząc się z kolei do zarzutu dotyczącego braku wskazania sposobu ustalenia obszaru oddziaływania inwestycji (art. 3 pkt 20 Prawa budowlanego), wyjaśnić należy, że ewentualne błędy w określeniu obszaru oddziaływania inwestycji mogą mieć wpływ na krąg stron postępowania, a tym samym mogą stanowić podstawę do uruchomienia trybu wznowieniowego. Powyższe nie powoduje jednak, że decyzja rażąco narusza prawo.

Z przytoczonych względów orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Strona może ją zaskarżyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od daty jej doręczenia. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego, 00-926 Warszawa, ul. Krucza 38/42.

z upoważnienia
GŁÓWNEGO INSPEKTORA NADZORU BUDOWLANEGO
ZASTĘPCA DYREKTORA DEPARTAMENTU OCHRONY I
ADMINISTRACJI ARCHITEKTURNO-BUDOWLANEJ

Paweł Kulicki

Otrzymują:

1. Pan Zbigniew Gelzok – pełnomocnik Pani Emilii Jędrzejek;
2. Pan Leszek Jędrzejek;
3. Pani Dorota Sowińska;
4. Pani Barbara Sowińska;
5. Pan Piotr Kraszewski;
6. Pani Grażyna Kraszewska;
7. Pan Zenon Kraszewski;
8. Pan Jakub Łankiewicz – pełnomocnik P 4 Sp. z o.o.;
- adresy w odrębnym rozdzielniku w aktach sprawy;
9. a.a.